

SØNDAG D. 21. SEPTEMBER 2008
HØST-FAMILIEGUDSTJENESTE

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Salme 36 v. 8-10

Gammeltestamentlig læsning: Salme 104

BØRNEORÆDIKENTEKST: **Johannesevangeliet kap. 12 v. 24.**

VOKSENPRÆDIKENTEKST: **Johannesevangeliet kap. 15 v. 1-12**

BØRNEPRÆDIKEN

Når Jesus ville fortælle noget - om Guds rige eller om vores liv - så brugte han billeder, eller det, vi kalder lignelser. Tit hentede han sine billeder fra naturen eller fra marken. Så fortalte han om fuglene og blomsterne eller om kornet på marken. Men i virkeligheden talte han om Gud og om os, om Guds rige og om vort liv.

F. eks. dette:

(Joh. 12,24 - Hvedekornet)

Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold.

Hvad bruger man korn til? Brød!

Ét korn - kan man blive mæt af det? Nej ikke engang en lille fugl kan blive mæt af ét korn. Men hvis vi nu lægger dette korn i jorden, og venter - hvad sker der så? Der kommer en plante op af jorden. Og når den har vokset sig stor, så sætter den aks med kerner.

Jesus talte om hvede. Jeg kunne kun finde noget byg, men det gør ikke noget, for det er det samme, der sker.

Én bygplante med mange strå med aks. Denne plante er kommet af et eneste lille korn.

Hvor mange korn tror I vi har nu af ét lille bygkorn?

I kan jo prøve at tælle kornene - og imens synger vi andre de fem første vers af "Nu falmer skoven trindt om land."

Hvor mange korn var der? XX. Om det er godt eller skidt, ved jeg ikke rigtig. De bygplanter her fandt jeg helt uden for marken mellem græs og brændenælder, så de har ikke haft det alt for godt. Men - i stedet for ét lille korn har vi nu XX. Det tror jeg en fugl godt kan blive mæt af. Hvis vi nu havde haft en hel sæk korn, som vi havde sået, så havde vi måske korn nok til at hele familien kunne få brød hele vinteren.

Der blev XX korn ud af ét lille korn, der blev sået i foråret. Prøv nu at kigge efter nede i roden, om I kan finde det korn, der blev sået. ... ..

Det er væk. Vi kan ikke finde det. Det lille korn er forsvundet helt, men der kom i stedet en plante, der gav XX nye korn.

Forestil jer nu, at vi sår dette lille korn. Men det putter sig nede i jorden og siger: "Nej, jeg vil ikke give noget fra mig. Jeg vil bare ligge her og ha' det godt for mig selv." Hvad sker der så? Ingenting? Nej, der sker det, at det bare rådner og forsvinder til ingen verdens nytte.

Sådan har Gud skabt tingene i naturen. Men sådan har han også skabt os - vores liv.

Der er mennesker - måske endda mange mennesker - der kun vil leve for sig selv: "Jeg vil kun bruge tid på det, jeg selv synes er sjovt. Jeg vil kun bruge mine penge til det, der er til fordel for mig selv. Jeg gider ikke bruge kræfter på noget, jeg ikke selv får noget ud af." o.s.v. Det kan godt

være, at man på den måde kan skrabe en masse penge sammen og blive rig på penge. Men de mennesker aner ikke, hvad de går glip af. De ved ikke, hvor fattige de i virkeligheden er.

Men hvis vi bruger vores liv - vores tid, vores kræfter, penge, evner - os selv - på andre mennesker, så bliver vi ligesom kornet, der blev sået i jorden og blev til mange korn. Der bliver meget mere glæde ud af det, mange flere venner, meget mere fred mellem mennesker - vi bliver meget rigere på en meget bedre måde, for vi oplever, hvor stor Guds kærlighed er, når vi deler ud af den.

Vi er ligesom sådan et lille korn. Men da Jesus fortalte denne lille lignelse om hvedekornet, så tænkte han vistnok først og fremmest på sig selv.

Han gav sit eget liv - helt og aldeles - så han måtte dø for vores skyld på et kors. Gennem ham har vi lært Gud at kende. Gennem ham har vi lært Guds kærlighed og tilgivelse og omsorg at kende, så vi også ved, at alt hvad vi er og har - hele vort liv - i virkeligheden er Guds gaver til os.

Prøv at kigge på jer selv - mærk på jer selv. Arme og ben og hoved og tanker og hjertet, der banker - hele livet - det er Guds gaver - - ligesom alt det, han giver os at leve af - hele høsten og alle de frugter og grøntsager, vi har båret ind i kirken i dag.

Hele vort liv er Guds gave til os. Og Guds mening med at give os det er, at vi skal give hans kærlighed videre ved at blive ligesom det lille korn, der bliver lagt i jorden og selv forsvinder for at blive til meget mere.

Når vi ser på Guds Søn, Jesus, der selv blev hvedekornet, der døde for at bære frugt, da han gav sig selv for os, så ved vi, hvor meget Gud elsker os. Så meget kærlighed har vi at dele ud af.

VOKSEN-PRÆDIKEN (Joh. 15,1-12)

Nu kunne vi jo sådan indledningsvis - for at knytte teksten til emnet "høst i Danmark" - circle lidt rundt i landet og konstatere, at Danmark er blevet et anerkendt vinland. Men lad os bare springe alt det over og gå lige til sagen: Hvad taler Jesus om her?

Jeg har både hørt og holdt mange prædikener over denne tekst. Og oftest handlede de om at bære frugt. Og der blev talt om at bære frugt som en forpligtelse, vi har.

I vor tradition - vækkelsestraditionen - blev det 'at bære frugt' ofte udlagt som at bringe mennesker til Kristus - eller i det mindste til kirken - - lidt firkantet sagt: Frugt var nye medlemmer i menigheden.

Og i tider, hvor det ikke rigtig lykkedes, gled fokus over på de ret barske ord om beskæring. Jeg husker en prædiken jeg holdt engang i mine unge dage, da jeg var gæst i min barndomsmenighed Odense. Der stod midt på platformen en smuk dekoration med efterårsgrene med bær. Jeg tog min lommekniv frem, og mens jeg citerede ordene: "Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den fjerner han, ..." så skar jeg med et professionelt gartnersnit en kvist af, som ikke havde nogen bær. Der gik et gys gennem forsamlingen. Tænk, hvis det er mig, der ikke bærer frugt og bliver skåret af og kastet i ilden.

Stakkels menighed, at den skulle høre og se på sådan noget vås - for det er ikke det, Jesus vil med det han siger. Han skælder jo ikke ud: Kan I så se at bære frugt - ellers ...! Nej, han kalder os kærligt til livsfællesskab med sig selv: "Jeg er vintræet, I er grenene."

Og ligesom grenen kun kan bære frugt, når den bliver på stammen, sådan kan vort liv kun bære frugt, når vi søger ind i og bliver i livsfællesskabet med Jesus. Det er det, han kalder os til og tilbyder os.

Og frugten, han taler om, er ikke noget vi kan måle og veje eller stille op i statistik, eller gøre til krav, vi kan rette mod hinanden. Hvad sagde Jesus? ”Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden.”

Den kærlighed, der strømmede gennem hele Jesu liv og død og opstandelse - den kærlighed, der i dag strømmer i ham, skal strømme gennem os, fordi vi har livsfællesskab med ham.

Og så vil kærligheden afstedkomme, hvad kærlighed skal afstedkomme - og hvad kun kærlighed kan afstedkomme. Det er frugten.

Beskæringen? Jo, der kan være ting i vort liv - nej, der *er* ting i vort liv, som er i modstrid med den kærlighed, for vi er syndere. Men vi er tilgivende syndere. Derfor kan vi have livsfællesskab med Kristus, med Gud, som grenen har livsfællesskab med stammen.

Vi behøver ikke her at remse op, hvad det kan være i vort liv, som modarbejder kærligheden.

Dels vil listen nok blive alt for lang, og dels ved vi det godt hver især. Og vi har ikke noget at lade hinanden høre. Det er ikke os, der skal beskære hinanden, så jeg skal nok lade lommekniven blive i lommen i dag.

Men når Helligånden hvisker os i øret - eller hjertet: ”Her er noget, jeg gerne vil hjælpe dig med, så Guds kærlighed får frit løb i dit liv,” så er det jo ud af den samme kærlighed og nåde, som gjorde os til grene på stammen Kristus.

Jesus Kristus ønsker at have livsfællesskab med os, som stammen har det med grenene.

”Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer,” sagde Jesus

Det er ikke noget vi har fundet på og har overtalt ham til. Det er ham selv, den levende Gud, der vil dette livsfællesskab, så hans kærlighed bærer frugt i vort liv.

Tænk, hvilket liv, hvilken kærlighed, hvilken nåde!